

POSTANOWIENIE

17 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 17 sierpnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa W.S.
przeciwko gminie miastu S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej W.S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 22 kwietnia 2024 r., I ACa 324/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od W.S. na rzecz gminy miasta S. 5400 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 kwietnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 23 listopada 2022 r., którym Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie za wydanie decyzji administracyjnej.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając ten wyrok w całości. Skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdyż Sądy *meriti* błędnie ustaliły stan

faktyczny i uchyliły się od oceny dowodów, które są niezbędne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, a uzasadnienie zawiera braki powodujące niemożność dokonania prawidłowej wykładni i oceny zarzutów. Zdaniem skarżącego Sąd drugiej instancji naruszył art. 417¹ § 2 k.c. przez pominięcie i niezastosowanie tego przepisu, podczas gdy powód decyzją Prezydenta miasta S. utracił swoje uprawnienia w zakresie wykonywania zawodu diagnosty samochodowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a także o zasądzenie od powoda na pozwaną rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nastąpi jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitością i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie oraz nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście

błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu (zob. postanowienia SN: z 29 listopada 2022 r., I CSK 4912/22; z 30 listopada 2022 r., I CSK 2735/22; z 20 października 2023 r., I CSK 1612/23; z 26 października 2023 r., I CSK 76/23, i z 31 października 2023 r., I CSK 4805/22).

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna.

Z powołaniem się na art. 417¹ § 2 k.c. poszkodowany przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji może żądać naprawienia szkody po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Skarżącemu umyka na tym tle (i umykało w postępowaniu przed Sądami *meriti*), że sąd rozważający zasądzenie odszkodowania za szkodę wyrządzoną na skutek wydania ostatecznej decyzji nie bada, czy była ona niezgodna z prawem, a powód dochodzący odszkodowania na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. musi dysponować prejudykatem stwierdzającym niezgodność z prawem decyzji mającej stanowić źródło szkody. Powód nie dysponował takim prejudykatem. Sąd drugiej instancji trafnie wskazał, że rozstrzygnięcie tej kwestii czyniło zbędnym dokonywanie analizy pozostałych zarzutów apelacji.

Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącego kwestii błędnego ustalenia stanu faktycznego oraz uchylenia się od oceny dowodów, podkreślić należy, że skarżący nie wskazuje, na czym te błędne ustalenia miały polegać ani jakie dowody umknęły ocenie Sądu drugiej instancji. Zresztą zważyć trzeba, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(E.M.)

[SOP]